

Skytteforeningerne. Jeg synes, at det Tilskud, Skytteforeningerne have i Øjeblikket, er tilstrækkelig stort, saa at der ikke er Anledning til yderligere at forøge det. — Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til en Skrivelse, der findes i Betænkningen under Nr. 29. Grunden til, at Skrivelsen er bleven afsendt til Ministeriet, er følgende: Det høje Ting vil erindre, at der for 3 Aar siden her i Rigsdagen blev givet en Bevilling til Banearbejdere og Ledvogtere, saaledes at disse Folk fik en Forhøjelse i deres Dagløn af 10 Øre. Denne Udgift androg den Gang en Sum af 98,000 Kr. Den Maade, hvorpaa denne Forhøjelse blev ført ud i Livet, var imidlertid ikke, som den skulde være, idet det aldrig havde været Rigsdagens Mening, at den skulde gennemføres, som den er bleven det. Samtidig med, at Ministeriet gav disse Folk den dem tiltænkte Lønningsforhøjelse, berøvede det nemlig de samme Mennesker paa andre Omraader en Del af de Indtægter, de hidtil havde haft. Navnlig fandt Ministeriet paa, at disse Folk skulde nu miste deres Dagløn paa de saakaldte „tvungne Fridage“. Jeg har derfor gennem Finansudvalget foranlediget en Skrivelse afsendt for at faa oplyst, hvor meget Staten har profiteret ved i Aarets Løb at tage Daglønnen for de saakaldte tvungne Fridage fra disse Folk. Saavidt jeg har forstaaet Ministeriets Skrivelse, har Staten tjent 15,000 Kr. ved at nægte at udbetale dem Daglønnen for disse Dage. Dette forekommer mig at være højst urigtig handlet af Administrationen. De 98,000 Kr. bleve ikke paa nogen Maade givne under den Forudsætning, at det, vi gavede disse Folk med den ene Haand, skulde vi tage med den anden. Pengene bleve givne under den Forudsætning, at disse Folk selvfølgelig skulde beholde, hvad de havde, og desforuden have et Ekstratillæg af 98,000 Kr. Dette er nu ikke sket. Ved den Maade, hvorpaa Administrationen har ført Bevillingen ud i Livet, have disse Folk mistet en stor Part af det, Rigsdagen havde tiltænkt dem. Jeg tillader mig derfor at henstille denne Sag til den højtærede Minister. Det er ikke den nuværende højtærede Minister, der har ført denne Sag ud i Livet. Bevillingen blev givet under afdøde Minister Ingerslev, og det var hans Efterfølger, der førte den ud i Livet. Jeg vil da nu tillade mig at spørge den højtærede nuværende Indenrigsminister, om han ikke vilde finde det rigtigst atter at give de Folk det, som Rigsdagen har tænkt, de skulde have.

— Der har mellem Finansudvalget og den højtærede Minister været afholdt Samraad om Anbringelsen af en Vadske- og Badeindretning ude paa Jærnbanernes Maskinværksteder her i Kjøbenhavn. Det er ikke første Gang, dette Spørgsmaal er rejst. Allerede det første Aar, jeg havde den Ære at være Medlem af dette Ting, rejste jeg dette Spørgsmaal, men det er hidtil ikke lykkedes at komme til en Ordning derude. Paa Statens andre Maskinværksteder, i Helsingør, i Aarhus og i Nyborg, er Spørgsmaalet, saa vidt jeg ved, blevet løst paa tilfredsstillende Maade. Paa Kjøbenhavns Banegaard derimod, dermed undskylder Administrationen sig, er der ingen Plads. Nu skal jeg villig indrømme, at det er knebent med Plads derude, men at der ikke skulde findes saa megen Plads derude, at man kunde indrette en simpel Vadske- og Badeanstalt for Funktionærerne, tvivler jeg i høj Grad om, thi en saadan Vadske- og Badeindretning kræver virkelig ikke ret stor Plads. Man kunde ogsaa paa anden Maade stille sig velvillig lige over for disse Folk. Naar f. Eks. Lokomotivførere og Fyrbødere komme hjem med deres Maskiner, vide vi jo alle, at de som Følge af det Arbejde, de have, ere i høj Grad tilsmudsede. Det nægtes dem da at benytte varmt Vand at vadske sig i. De have varmt Vand i Kedlen, saa de have let ved at skaffe sig det, men hvis de tage af dette varme Vand, blive de mulkterede; de skulle tvinges til at vadske sig i koldt Vand. Men tilsmudsede, som disse Folk blive under Arbejdet, kunne de ikke blive rene i det kolde Vand. Jeg synes nok, der kunde tages noget mere Hensyn til Arbejderne derude, end Tilfældet er, og jeg vil derfor atter tillade mig at henstille denne Sag til den højtærede Minister og spørge ham, om han ikke ad administrativ Vej vil søge at indføre Forbedring. Skulde det vise sig, at Sagen kan rejse her i Rigsdagen Aar ud og Aar ind, uden at de overordnede ville tage det mindste Hensyn dertil, er der naturligvis en anden Vej, som Arbejderne kunne gaa, og den er, at de slutte sig sammen i Organisationer og ad den Vej søge at faa deres Ønsker opfyldte. Det viser sig heldigvis meget hyppig, at hvad der ikke kan naas ad parlamentarisk Vej, lader sig gennemføre ad faglig Vej. Naar det, som sagt, er ørkesløst at rejse Spørgsmaalet i Rigsdagen, saa have vi kun et at gøre nemlig at opfordre vedkommende Arbejdere til at slutte sig sammen i Organisationer og derigennem søge at faa